

Laura Nureldin

Regii timpului

FRAGMENTE DIN CARTE

HERG BENET
PUBLISHERS

CĂRȚILE • ARVEN

2015

SFÂRȘIT FRAGMENTE DIN CARTE

CUPRINS

Prolog	5
Capitolul 1	13
Capitolul 2	24
Capitolul 3	31
Capitolul 4	37
Capitolul 5	45
Capitolul 6	48
Capitolul 7	54
Capitolul 8	56
Capitolul 9	62
Capitolul 10	72
Capitolul 11	75
Capitolul 12	80
Capitolul 13	90
Capitolul 14	106
Capitolul 15	123
Capitolul 16	134
Capitolul 17	149
Capitolul 18	159
Capitolul 19	169

Capitolul 20	172
Capitolul 21	184
Capitolul 22	199
Capitolul 23	206
Capitolul 24	214
Capitolul 25	223
Capitolul 26	237
Capitolul 27	250
Capitolul 28	254
Capitolul 29	257
Epilog	262

PROLOG

Mora simți că fiecare moleculă din trupul ei era sfâșiată în milioane de frânturi, apoi reconstruită, într-o fuziune extrem de dure-roasă. Urmă liniștea. Și întunericul. Încet, lumina își găsi drumul către creierul femeii, iar simțurile reușiră să se trezească din tortură. Știa că e încă în picioare. Mental, își inventarie corpul: descoperi că încă avea două brațe, două picioare și o inimă care bătea. Sau, cel puțin, le putea simți la locul lor. Dar ce se afla dincolo de ea? Ezită, dar deschise ochii. Mai întâi, lumina puternică o orbi; până la urmă, ochii ei se obișnuiră cu soarele arzător și reușiră să rămână deschiși. Privi în jur, neîncrezătoare. Laboratorul dispăruse și în locul lui putea vedea un zid de piatră masiv, în spatele unei mulțimi de tarabe la care precupeții își laudau zgomotos marfa. Apoi începu să

simtă mirosurile: adulmecă țărână încinsă, sudoare, mirodenii, cai și... hmmm, bălegar. Nările i se deschiseră, dornice să absoarbă tot. Răsufală adânc și, în fine, îndrăzni să se privească: încă purta blugii băgați în cizmele de călărie și tricoul șui. Ochelarii de soare i se odihneau pe creștet, peste părul ei negru și creț, niciodată disciplinat pe de-a-ntregul.

Se mai uită o dată la bărbații care vindeau de toate și orice, de la fructe pe care nu le mai văzuse niciodată, până la țesături atât de bogate că îi aminteau de „O mie și una de nopți“.

Revelația o lovi ca o palmă: *A reușit! Nenorocitul chiar a reușit! Mașinăria a funcționat. Acum sunt într-un alt timp. Dar și într-un alt loc... Țsta nu e Hollywood-ul anilor '30. Dar ce e?*

Negustorii aveau bărbi și purtau turbane. Hainele lor păreau croite din in – un material potrivit, având în vedere arșița care începea să străbată prin hainele Morei. Începu să asculte cu atenție limba pe care o vorbeau. Ca șefă de promoție la Universitatea unde studiasse limbi antice cu vreo zece ani în urmă, credea că ar fi capabilă dacă nu să înțeleagă pe deplin, măcar să identifice limba vorbită în jurul ei.

Nu se poate... Pe bune? Sună a... La dracu'! E persană antică. Unde m-ai trimis, Alex?

Dintr-odată, un negustor trecu pe lângă ea și îi băgă sub nas un sul de țesătură. Spuse că ar fi cea mai fină pânză de in din toată Susa, demnă de veșmintele regelui Xerxes. *Susa?! Xerxes?! Creierul Morei alerga acum cu o viteză ameteitoare. Glumești, Alex? M-ai trimis în Persia Antică? Xerxes? Aproape cinci sute de ani înainte de Christos?*

Alex, unul dintre puținii prieteni din copilărie de care rămăsese apropiată, era un fizician sclipitor și, pe deasupra, pasionat de istorie. Dintotdeauna, visul lui fusese să construiască un dispozitiv care să le permită oamenilor să călătorească înainte și înapoi prin timp și spațiu.

„Sunt relative, nu? O demonstrează Einstein, nu eu“, îi spunea mereu Alex. Își urmase visul, în ciuda faptului că, în spatele lui, toți membrii comunității științifice îl ironizau și îl priveau ca pe „savantul nebun care visează la mașina timpului.“

Cu câteva ore în urmă, Alex o sunase pe Mora și începuse să vorbească repede și agitat.

— Ce?! Nu pricep ce zici, Alex. Mai rar...

— Am reușit! Al dracului să fiu, am reușit!

— Ce? Să te droghezi? Cam așa suni, prietene.

— Am construit dispozitivul! Și funcționează! L-am testat chiar eu.

— Mașina timpului? Alex, ce ai băut?

— Mora, n-am băut nimic. Vino la laborator și-ți arăt.

Femeia se urcase în mașină și gonise prin tot Los Angeles-ul – chiar trecuse pe roșu de vreo două ori, dar ce să-i faci? – spre laboratorul lui Alex.

— Ei, cum e? găfâise ea, năpustindu-se în biroul lui.

— Incredibil. E in-cre-di-bil! Am vrut s-o testez și am mers la Woodstock, în 1969. Ca să vezi: l-am urmărit pe Jimi Hendrix live. Era tăticul cântatului la chitară, jur!

Alex râdea ca un nebun.

Fără să-și creadă urechilor, Mora îi cercetase fața care radia, în căutarea unor semne de intoxicație; nu le găsi. Se întrebese dacă nu cumva omul își pierduse, pur și simplu, mințile. Dar părea sănătos. Femeia se prăbușise pe un scaun și se scotocise prin buzunare după brichetă și țigări. Aprinsese una, ignorând dezaprobarea din privirea prietenului ei.

— Știu că n-am voie să fumez aici, dar doar de data asta, Alex, OK? E prea mult pentru mine.

Zâmbise și începuse să analizeze posibilitățile.

— Doamne... Deci chiar ai reușit să construiești o mașinărie care îți permite să te fâțâi înainte și înapoi prin timp și spațiu?

Bărbatul își făcuse de lucru cu hârțiile de pe birou și, după o tăcere prelungită, vorbise:

— Păi... nu chiar înainte și înapoi. Adică, te va duce înapoi în timp și, pe deasupra, în orice loc ai vrea să ajungi, apoi te va aduce la momentul și în locul de unde ai pornit. Dar nu te poate duce în viitor, dacă asta vrei să știi.

— Cui îi pasă de viitor?

Mora zâmbise ștregărește.

— Nu-ți amintești discuțiile noastre interminabile despre epoca de aur a Hollywoodului? Acolo mi-ar plăcea să merg. Nici măcar nu e așa departe: Hollywood, în anii '30. M-ar duce acolo drăcovenia?

— Deci vrei să încerci?

Ochii lui Alex străluceau de nerăbdare.

— Hai, ce-o să fie? Dar... știi clar că e sigură treaba? Ia stai, cum funcționează, de fapt?

— Dacă îți spun, s-ar putea să nu mai vrei, răsese Alex. E ciudat la început. Simți că plutești prin spațiu. Pentru câteva clipe, corpul tău își pierde greutatea. Apoi totul revine la normal.

— Doare?

— Nu. Doar că e ceva complet nou și s-ar putea să ți se pară ciudat, atâta tot.

— Dar, ia stai puțin... Ai avut vreun ajutor? Cum ai reușit să te întorci aici?

— Am introdus coordonatele înainte să pornesc la drum. Am setat durata călătoriei la vreo oră. E ca și cum ai face o rezervare pentru avion: introduci coordonatele de plecare și de sosire și gata.

— Sună ușor, dar sunt sigură că nu e. Cum arată mașinăria?

Alex o ajutase să se ridice de pe scaunul pe care se prăbușise din cauza șocului și o condusese în camera de alături, adevăratul laborator. O dusesse la o masă de oțel pe care stătea un fel de laptop cu ecran tactil.

— Asta e tot? Credeam că e un fel de platformă, ca un lift, așa... spusese Mora, ușor dezamăgită și îl făcuse pe Alex să chicotească.

— Te-ai uitat prea mult la *Star Trek*, M.

— Poate că da... Mă rog, ce trebuie să faci

ca să mă duci acolo unde vreau să merg?

— Scriu coordonatele și, înainte să apăs pe *Enter*, va trebui să-ți pui palmele pe ecranul dispozitivului.

După o scurtă ezitare, Mora se apropiase de mașină.

— Ești gata? o întrebase Alex, zâmbind.

Femeia îl privise cu atenție, de parcă ar fi vrut să-și întipărească în memorie ochii mari, căprui, și claiia de păr castaniu și ciufulit. Era unul dintre cei mai vechi și mai dragi prieteni ai ei. Și-ar fi pus și viața în mâinile lui. Ce rău putea să-i facă o mică excursie în timp?

— Sunt gata, oftase ea și îi zâmbise, la rândul-i. Vrei să-ți aduc ceva de acolo? Nu sunt sigură că au magneți...

— Nu, și cred că cel mai bine e să nu încerci să aduci nimic din trecut, pentru că nu știm care ar putea fi efectul asupra obiectului respectiv și asupra călătorului, răspunsese el, foarte grav.

— OK, acum chiar că mă sperii.

— Moleculele corpului tău se vor separa unele de altele și apoi se vor așeza la loc. Ai vrea să le vezi încurcate cu cele ale vreunei rochii vintage?

— Alexander Burke, oprește-te imediat!

Dacă mai scoți un singur cuvânt, mă răzgâdesc. Hai să facem asta odată și vorbim când mă întorc, bine?

— Bine, spusese el, calm.

Apoi îi luase mâinile și le așezase pe ecran. Introdusese datele și apăăsase tasta *Enter*.

— Bon voyage, M! Ne revedem curând.

Trupul femeii începuse să pâlâpie. Pielea ei măslinie căpătase o strălucire de un argintiu straniu și întreaga ei siluetă prinsese a se estompa. Călătoria spre strălucitorul Hollywood vechi începea.

Dintr-odată, un bip strident se auzise dinspre mașină. Alex se uitase repede la ecran și, cu groază, citise: EROARE: COMPUTERUL NU POATE CONFIRMA DESTINAȚIA. REINTRODUCEȚI DATELE ȘI RELUAȚI PROCEDURA.

Dar Mora dispăruse deja. Ce să reia?

— Dumnezeule... Unde am trimis-o?

CAPITOLUL 1

Realizând, în sfârșit, că stătea în mijlocul drumului, Mora merse până la zidul înalt și se prelinse lângă el, în șezut, cu bărbia odihnindu-i-se pe genunchi.

Aș putea să mă bucur de experiență, până la urmă. Adică nu e ca și cum aș putea să vizitez Persia Antică oricând. Ar trebui să fie distractiv. Oricum, durează doar o oră, după care mă pot întoarce în L.A. să-l omor în bătaie pe Alex pentru că a făcut ditamai încurcătura și m-a speriat în halul ăsta, gândi ea.

Se ridică în picioare și privi în jur, încercând să se hotărască încotro s-o ia. Era conștientă de faptul că hainele ei erau complet din altă lume, dar, știind că Susa reprezenta un amestec de nații, rase și culturi, spera că oamenii nu vor fi prea atenți la înfățișarea ei. Își pusese chiar și ochelarii de soare, sigură

că toți acei bărbați și femei care mișunau pe acolo grăbiți erau prea ocupați ca să observe sticlele colorate care îi protejau ochii de soarele strălucitor. Cât timp mai avea? Își verifică ceasul de la mână, doar ca să constate că se oprise. *Normal, își spuse. Nu e ca atunci când zbori prin mai multe fusuri orare și poți oricând să verifici cât e ceasul acasă. Acum călătorești chiar prin timp, proasto!*

Se hotărî s-o ia la stânga. Zărise acolo niște clădiri interesante și voia să le vadă mai de-aproape. De îndată ce porni înspre ele, zări o mulțime de oameni care alergau în direcția ei. Veneau dinspre niște clădiri frumoase și majoritatea erau fete și tinere femei, ca ea. Se dădu la o parte, întrebându-se ce era cu toată zarva. Apoi văzu motivul: călăreți înveșmântați în negru, cu fețele acoperite, fugăreau femeile, le înșfăcau și le trânteau de-a curmezișul șeilor, ignorându-le zbaterea și strigătele. *Ce pana mea...* Nu apucă să-și termine întrebarea nerostită, că se trezi luată pe sus și, înainte să se dezmeticească, zăcea cu fața în jos pe o șa, ca un sac de cartofi. Încercă să se răsucească, să-l vadă pe cel care o înhățase, dar o voce aspră îi spuse ceea ce părea a fi „Stai liniștită, femeie! Ajungem în curând la Palat.“

Mora decise să-și țină gura, pentru că, era adevărat, studiasse Persana antică și era capabilă să citească binișor și chiar să înțeleagă limba vorbită, însă nu era sigură dacă ar fi fost în stare să o și vorbească. Hotărârea ei dură doar câteva clipe. Învinsă de curiozitate, se trezi întrebând:

— Care palat?

Răpitorul ei izbucni în hohote de râs.

— Nu ai aflat, femeie? Regele este pe cale să-și aleagă o soție. A izgonit-o pe Regină pentru nesupunere și acum caută una nouă. Nu pari să fii din părțile astea, altfel ai fi știut că, atunci când se întâmplă așa, Regele își trimite oamenii să-i aducă tinere de pe tot cuprinsul regatului. Toate veți sta la Palat, unde veți fi pregătite să-l întâlniți. Apoi va hotărî pe care dintre voi o place cel mai mult și pe aceea o va lua de soție. Ți s-a făcut cinstea de a fi candidată la mâna Regelui.

— Pfff... Ce noroc pe mine, mormăi Mora.

Alex, ești un om mort, își spuse. Rămase tăcută tot restul călătoriei, mai mult pentru că abia mai putea să respire, cu coastele aproape zdrobite de șa.

Într-un târziu, calul își încetini goana și se opri. Bărbatul descălecă și o ajută să coboare.

— Ce podoabă ciudată, zise el, arătând spre ochelarii ei de soare care i se încurcaseră în păr în timpul cavalcadei.

Ea îi descâlci și îi agăță de tricou, prilej cu care realizează că era prăfuită toată și mirosea a cal.

— Vino, femeie, să intrăm în palat, spuse bărbatul, împingând-o de umăr.

— Cum te numești? întrebă Mora.

— Ce-ți pasă?

— Păi, n-am mai stat niciodată cu fața atât de aproape de prohabul unui bărbat fără să știu măcar cum îl cheamă, spuse Mora și se întoarse spre el zâmbind.

El izbucni în același râs hohotitor, din toată inima, de mai devreme.

— N-am mai întâlnit una ca tine. Ar fi trebui să fii înspăimântată, să plângi. Toate fac așa când sunt aduse aici.

Da, dar eu plec acasă imediat, așa că aș putea să mă distrez un pic, gândi Mora. Spuse însă altceva:

— Doar ai zis că e o mare onoare ce mi se întâmplă, nu? Încerc să accept situația și să mă bucur de timpul petrecut aici, la Palat.

— Cum adică timpul petrecut la Palat? Dacă te alege pe tine ca soție?

Mora simți cum hohote de râs o zguduie de data aceasta pe ea, dar pe dinăuntru, așa că se prefăcu a tuși.

— Sunt sigură că există femei mult mai frumoase și mai potrivite în regat. Mai demne să devină Regine.

— Mda... Nu știi ce să zic. Totul depinde de Rege. Oricum, numele meu este Akhan. Eunuc al haremului regal.

Eunuc? Normal, la bafta mea... O izbi cuvântul „harem“. Dar, înainte să apuce să pună vreo întrebare, Akhan vorbi din nou:

— Am ajuns. Tu cum te numești?

— Mora.

— Ei bine, Mora, bine ai venit la Palatul Regal. Îți voi arăta odăile tale și te voi lăsa cu femeile care te vor ajuta să te pregătești.

— Pentru ce să mă pregătesc?

— Pentru noaptea pe care o vei petrece cu Regele.

— Poftim?! Ia stai, ce trebuie să fac eu cu Regele?

Ochii femeii deveniseră două linii subțiri și întunecate.

Akhan aproape că se tăvălea de râs.

— Să îl amuzi citindu-i, cântându-i sau dansând pentru el. Atât. S-ar putea să-ți

pună întrebări. Îți vei încheia răspunsurile cu „Stăpâne.“

Mora se strâmbă: *Daaa, siiiguuur, Stăpâne. Fix așa.*

O femeie îmbrăcată într-un caftan verde, apărută de nicăieri, o măsoară pe Mora din priviri și zâmbea.

— Madhara va avea grijă de tine. Eu mă voi întoarce să te duc la Rege atunci când va veni vremea, spuse Akhan.

Înclină ușor capul și plecă.

Ah, din păcate, vei ajunge prea târziu, prietene. Cel mai probabil la momentul acela voi fi înapoi în L.A., povestindu-i lui Alex această întâmplare extraordinară, având o sticlă de Jack între noi.

— Pot să te ajut să te dezbraci, Stăpână?

Uimită de frumusețea încăperii în care se afla, Mora uitase complet de existența Madharei. Pereții camerei erau din marmură albă sculptată, drapați din loc în loc cu vâluri mătăsoase de culoarea piersicii. Alte fâșii de voal se uneau în centrul încăperii, deasupra unui pat care părea incredibil de confortabil.

— Ăăă... Nu, mulțumesc.

Mora se forță să zâmbească.

— Dar v-am pregătit baia, Stăpână, iar

datoria mea e să vă slujesc, spuse cealaltă femeie, care părea gata să izbucnească în lacrimi.

Mora se apropie de Madhara și își puse mâinile pe umerii ei:

— Ascultă-mă. În primul rând, numele meu este Mora și nu sunt stăpâna nimănui. Apoi, mi-ar plăcea tare mult să fac o baie, dar mă pot dezbrăca și singură, bine? Îți mulțumesc mult, ești foarte bună, însă mă descurc.

Reuși să-i ofere slujnicei un zâmbet larg, luminos și liniștitor.

— Nu știu ce să zic, Stăpână Mora... Atunci o să aștept aici până terminați baia. Dacă aveți nevoie de ceva, strigați-mă.

Madhara o conduse pe Mora în încăperea de alături, la un bazin din marmură săpat în podea. Era plin cu apă fierbinte în care pluteau petale. Din el se ridica un amestec de arome care, încet-încet, îi liniștiră Morei iureșul de gânduri din cap.

Hmmm... lemn de santal... mentă... mosc... portocală... O s-o iau ca pe un voucher cadou la SPA. Mora chicoti ușor și intră în baia care îi fusese pregătită.

***